

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **multigate a. s.**, IČ: 25912186
sídlem Riegrova 373/6, 779 00 Olomouc
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Štěpánem Vítkem
sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, sp. zn. 71235/2019-530000-12, č. j. 24443-5/2019-900000-312,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud v Brně obdržel dne 2. 8. 2019 žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žalobcově odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále také jen „správní orgán prvního stupně“ či „celní úřad“) ze dne 5. 4. 2019, č. j. 71235-9/2019-530000-12 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“) tím, že jako provozovatel hazardní hry na obvodovém plášti budovy, ve které se nachází herní prostor provozovny „CASINO CASSO CLUB“, na adrese Lesní Hluboké 33, 664 83 Domašov u Brna, měl v období od 8. 11. 2017 nejméně do 14. 11. 2018 umístěn reklamní poutač se sloganem „CASSO CLUB...každým okamžikem riskujete výhru“, tady porušil zákaz daný § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Správní orgán prvního stupně žalobci za tento přestupek uložil pokutu 100 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o odvolání žalobce tak, že se výroková část prvostupňového rozhodnutí mění tak, že se text „měl v období od 8. 11. 2017 nejméně do dne 14. 11. 2018.“ nahrazuje textem „měl v období od 28. 2. 2018 do dne 14. 11. 2018“ a text „správní trest pokuty ve výši 100.000,- Kč (slovy: stotisíckurunečeských)“ se nahrazuje textem „správní trest pokuty ve výši 70.000 Kč (slovy: sedmdesátisíckurnečeských)“ a část textu „CÚ pro JMK podle § 79 odst. 5 SŘ“ se nahrazuje textem „CÚ pro JMK podle § 95 odst. 1 ZoOzP“. Ve zbytku žalovaný žalobcovo odvolání dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně v celém rozsahu. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil k legislativním změnám, ke kterým došlo v mezidobí od spáchání přestupků do zahájení přestupkového řízení, a dospěl k závěru, že legislativní změny se nijak nedotkly úpravy spáchaného přestupku. Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že z podkladů založených ve správním spise nesporně vyplývá, že žalobce je odpovědný za trvající přestupek popsany ve výroku prvostupňového rozhodnutí, ve vztahu k delikt ní odpovědnosti nebylo zjištěno, že by došlo k jejímu zániku nebo že by žalobce naplnil podmínky liberace. K délce trvání přestupku žalovaný uvedl, že žalobce získal povolení k umístění herního prostoru až dne 27. 2. 2018 s účinností od 28. 2. 2018 a zákaz neoprávněné reklamy ve smyslu § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách se vztahuje k hernímu prostoru, nelze tak žalobce postihovat za protiprávní čin již od 8. 11. 2017. Správní trest ve výši 70 000 Kč uložený v odvolacím řízení je dle žalovaného trestem odpovídajícím okolnostem případu, je odůvodněný a přiměřený. Žalovaný v rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí napravil nesprávnost v postupu správního orgánu prvního stupně spočívající v nesprávném vyhodnocení časového rozsahu přestupku a v této souvislosti snížil výměru uložené pokuty. Další nesprávnost nezákonnost prvostupňového rozhodnutí žalovaným nebyla shledána.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a uložil žalovanému nahradit náklady řízení. Pokud nebude rozhodnutí zrušeno, navrhl žalobce upuštění od trestu nebo jeho snížení v

mezích zákonem dovolených, jelikož má žalobce to, že trest za přestupek, který mu byl uložen, je nepřiměřeně přísný.

5. Žalobce namítl, že správní orgány nesprávně vyhodnotily otázku naplnění materiálního znaku přestupku, kterým je jeho společenská škodlivost. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“), je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. To, že v definici přestupku je obsažen materiální znak, znamená, že ke spáchání přestupku může dojít pouze za současného splnění dvou podmínek – čin musí vykazovat znaky uvedené v zákoně (formální podmínka) a zároveň musí být v určitém minimálním stupni škodlivý pro společnost (materiální podmínka). K odpovědnosti za přestupek nepostačuje naplnění znaku protiprávnosti jednání, obecných znaků týkajících se pachatele a formálních znaků přestupku, ale jednání musí mít i určitý minimální stupeň společenské škodlivosti. Povinnosti naplnění materiálního znaku umožňuje nestíhat tzv. bagatelní přestupky, jejichž závažnost je zcela nepatrná, následky jsou bezvýznamné apod. Žalobce je přesvědčen, že pokud žalovaný shledal naplnění formálních znaků, je třeba odmítnout naplnění materiální stránky přestupku s přihlédnutím ke zřejmým skutkovým okolnostem.
6. Žalobce namítl, že nedošlo k porušení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Uvedl, že tento přestupek je svou povahou trvající ve smyslu § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a takovým přestupkem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu, udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán. Nebylo však prokázáno, že by žalobce takový protiprávní stav sám vyvolal, nebo jej udržoval. Výklad celního úřadu a žalovaného je dle žalobce přepjatě formalistický.
7. Dále žalobce namítá, že samotné označení CASSO CLUB není způsobilé naplnit hypotézu normy § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, a být reklamou, neboť herní prostor se nazývá CASINO CASSO CLUB. Nelze na jedné straně hovořit o nutnosti označit provozovnu správným názvem (CASINO CASSO CLUB) a na druhé straně hovořit o tom, že takové označení je současně reklamou. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda je vina shledávána i u označení CASSO CLUB nebo jen u dovětku „*každým okamžikem riskujete výhru*“. Je na správním orgánu, aby zcela jednoznačně vyložil, v čem spatřuje naplnění skutkové podstaty, a to zejména v odůvodnění protiprávnosti. Pokud jde o dovětek na označení provozovny „...*každým okamžikem riskujete výhru*“, bylo na budově již před zahájením podnikání žalobce, když smlouvou o podnájmu prostor sloužících k podnikání uzavřenou mezi vlastníkem – METIDAS s.r.o., Orebitská 940/2, Žižkov, 130 00 Praha 3, a žalobcem byl poskytnut prostor k provozování hazardních her. Žalobce odmítá, že by vyvolal či snad sám provedl osazení dvou slovních sdělení. Žalobce navíc opakovaně informoval pronajímatele, aby bylo odstraněno sporný dovětek a zjednána náprava.
8. Žalobce dodal, že uskutečnil veškeré kroky k tomu, aby se situace neopakovala a k pochybení již nedocházelo a opětovně zaslal písemnou výzvu k odstranění slovního označení „...*každým okamžikem riskujete výhru*“ na budově.

9. Žalobce rovněž namítá, že jakékoliv hodnocení úmyslného zavinění je nesprávné a evidentně nevychází z právní úpravy správního trestání. Právnická osoba nemá vůli a nelze stanovit její úmysl. Navíc, i kdyby bylo možno hovořit o úmyslu, pak je takové „úmyslné“ jednání třeba prokazovat, o což se v tomto případě celní úřad ani nepokusil. Takové „úmyslné“ jednání nelze pak v tomto smyslu považovat za přitěžující okolnost tak, jak to vyhodnotil celní úřad. Právní úprava ve vztahu k právnickým osobám je vybudována na tzv. objektivním principu s možností liberace, nikoliv na zavinění, kam úmyslné/neúmyslné jednání patří.
10. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje žádným vlastnickým titulem k označení s dovětkem ani k budově samotné, není oprávněn sám zasahovat do vlastnictví jiného a poškozovat cizí majetek, čímž by se mohl dokonce dopustit trestného činu poškození cizí věci dle § 228 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Pokud by žalobce k takovému jednání, spočívající ve svévolném zničení části budovy pronajímatele, instruovali své zaměstnance nebo provozovatele, pak by se dopustil návodu trestného činu, který je též trestný. Pokud celní úřad hovoří o možnosti uzavření provozu, pak takový požadavek naráží na značnou ekonomickou problematičnost. Provozovatel je k místu vázán nevypověditelnou nájemní smlouvou, podle které platí velmi vysoké nájemné, a podstatné ekonomické důvody mohou být i liberačním důvodem. Právnická osoba má přijmout taková opatření, které je možno po ní spravedlivě požadovat.
11. Žalobce se domnívá, že uložený trest je zjevně nepřiměřený. Poukazuje na to, že nebyla dostatečně zohledněna skutečnost, že závažnost daného jednání je velmi nízká, hazardní hra nebylo možno na fakticky zařízení provozovat, byla řádně označena, a tedy jsou splněny podmínky pro uložení napomenutí. Nepochybně závažnost jednání nedosahuje takové výše, pro kterou by bylo možno uložit trest přísnější, pokutu, či zabrání předmětných technických zařízení.
12. Závěrem žaloby žalobce uvedl, že žalovaný porušil principy správního trestání, když při úvaze o stanovení a výši trestu měly být aplikovány zásady *nullum crimen sine lege certa*, zásada použití pro pachatele výhodnější právní úpravy, individualizace trestu, zákaz uložení likvidační pokuty, zákaz uložení nepřiměřeně vysoké pokuty a další zde výslovně neuvedené zásady. Jak vyplývá z námitek uvedených v této žalobě, celní úřad ani žalovaný se nastíněnými zásadami neřídili a jejich rozhodnutí jsou tudíž postižena nezákonností.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a další podání žalobce

13. Žalobní námitky jsou dle žalovaného povětšinou identické s odvolacími námitkami, žalovaný tedy setrvává na svém rozhodnutí. Uvedenými žalobními námitkami ohledně postupu při prováděných kontrolách a nezákonnosti pořízených protokolů, nedostatečné identifikace skutků a jejich nezaměnitelnosti, nedostatečného stavu zjištění věci v rozporu se skutkovým stavem, právního hodnocení přestupků, nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a výše uloženého trestu se podrobně zabýval již v napadeném rozhodnutí.
14. Žalovaný konstatoval, že v případě, kdy budou určitým jednáním sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného přestupku, ale současně budou existovat natolik významné skutečnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedoje k naplnění materiálního znaku přestupku;

v případě přestupku žalobce však žádné takové okolnosti nenastaly. Žalovaný poukázal na to, že přestupek spáchaný žalobcem je závažný, a tudíž není zanedbatelná jeho společenská škodlivost. Žalovaný zastává názor, že v dané věci došlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku. Okolnosti, které byly zohledněny při uložení správního trestu, nebyly schopny snížit intenzitu naplnění společenské škodlivosti natolik, aby bylo možno hovořit o tom, že materiální stránka přestupku neexistuje.

15. Dále je žalovaný toho názoru, že na budově, ve které měl žalobce umístěn herní prostor, se bezesporu nacházela zakázána reklama na provozování hazardních her a získání výher.
16. Žalovaný dodal, že žalobce neprokázal naplnění podmínek pro zproštění odpovědnosti za přestupek. Z žalobcem zmíněných výzev zaslaných pronajímateli budovy nevyplývá, že by v situaci, kdy pronajímatel neodstranil reklamní poutač z pláště budovy, žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Navíc se žalobce ve výzvách zmiňuje pouze o části textu uvedeného na poutači (o dovětku). Jak již bylo vyloženo v napadeném rozhodnutí, také část názvu herního prostoru uvedená na tabuli je reklamním sdělením žalobce. Odstranění samotného dovětku by tedy k ukončení protiprávního stavu nestačilo. Žalovaný zdůraznil, že zákonné podmínky pro provozování hazardních her musí splňovat provozovatel hazardních her, nikoliv pronajímatel objektu, kde se herní prostor nachází. Zasláním výzev žalobce nenahradil svoji nečinnost, neboť se nepokusil jiným způsobem dosáhnout odstranění nezákonného stavu. Je tedy pouze na provozovateli hazardní hry, aby naplnil zákonné podmínky, případně v herním prostoru, který nevyhovuje zákonným podmínkám, hazardní hru neprovozoval.
17. Žalovaný uzavřel, že přestupkové řízení dle jeho přesvědčení proběhlo v souladu s právními předpisy a žalobce nebyl nikterak zkrácen na svých právech. Žalovaný i správní orgán prvního stupně dostatečně objasnili skutkový stav a na věc také správně aplikovali příslušné právní normy. Bylo přihlédnuto ke všem okolnostem a specifikům daného případu. Stejně tak uložený správní trest byl správními orgány podrobně odůvodněn, přičemž výše uložené pokuty odpovídá s ohledem na ustálenou právní praxi okolnostem daného případu.

IV. První posouzení věci soudem

18. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. s. ř. s.
19. Soud předesílá, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu rozhodnutí soudu; řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Žalobní námitky v podstatě kopírují námitky odvolací, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Krajský soud se ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je důkladné a je z něj zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při rozhodování řídil, soud proto v podrobnostech na obsah napadeného rozhodnutí odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130,

publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

20. Skutkový stav je mezi žalobcem a žalovaným nesporný, předmětem sporu je posouzení, zda správní orgány tento skutkový stav správně právně posoudily – zda umístěním poutače žalobce porušil zákonný zákaz umístit na budovy kasin reklamu, zda je žalobce odpovědný za umístění reklamy a zda nedošlo ze strany žalobce k naplnění liberačních důvodů.
21. Podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách ve znění účinném do 31. 12. 2019 platí, že *„[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost podle § 65 nebo 66.“*
22. Podle § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách *„[n]a budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se herní prostor nachází, nesmí být umístěna reklama, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, zejména slovní, zvukové, pohyblivé, statické, světelné nebo grafické, na provozování hazardních her nebo získání výher.“*
23. Z uvedeného vyplývá, že § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách obsahuje absolutní zákaz reklamy, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace provozování hazardních her nebo získávání výher umístěné na budově, ve které se herní prostor nachází. Srozumitelným účelem tohoto ustanovení je zabránit nepovolenému lákání veřejnosti ke vstupu do herního prostoru.
24. Z fotografií ze správního spisu soud zjistil, že vzhledem k technickému provedení je reklamní poutač umístěn na budově. Soud souhlasí s žalovaným, že problematické je celé provedení poutače – jeho umístění, velikost i celý jeho text *„CASSO CLUB...každým okamžikem riskujete výhru“*. Soud je toho názoru, že má tento poutač povahu nedovolené propagace hazardní hry mající za cíl podporu podnikatelské činnosti žalobce a poutat pozornost k hernímu prostoru, jde tedy o sdělení, které je svou vizualizací a umístěním nepochybně způsobilé vyvolat negativní účinky, kterým se § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách snaží zabránit. Námitka žalobce, že není z napadeného rozhodnutí zřejmé, ve které části poutače je spatřována neoprávněná reklama je proto nedůvodná, žalovaný se s touto námitkou detailně vypořádal již v napadeném rozhodnutí (viz str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Lze dodat, že dané závěry žalovaného plně odpovídají příslušné judikatuře, z níže lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 As 196/2020-32, (viz který vychází z právního názoru, že samy nadměrné nápisy umístěné na budově, v níž se nachází provozovna kasina (viditelné z velké vzdálenosti, směřující do rušné komunikace apod.), mají za cíl podporu podnikatelské činnosti a plní funkci prezentační a propagační (reklamní) a porušují tedy zákaz stanovený v § 66 odst. 2 o hazardních hrách (ústavní stížnost proti danému rozsudku Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 20. 11. 2020, sp. zn. II. ÚS 2990/20, dostupným na <http://nalus.usoud.cz>). V této souvislosti soud odkazuje rovněž na judikaturu níže zmíněnou v bodě 27. tohoto rozsudku.
25. Stran námítky nenaplnění materiální stránky přestupku, soud konstatuje, že společenská škodlivost je zpravidla dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku, což potvrzuje také konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (k tomu viz rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28). To znamená, že materiální stránkou

přestupku má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech, jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. O takový případ však v posuzované věci nejde. Přitom platí, že čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek (srov. k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23).

26. Žalovaný se podrobně vypořádal s typovou škodlivostí jednání žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „[o]mezení týkající se venkovního vzhledu herního prostoru zákon upravuje za účelem eliminace potencionálních negativních rizik vůči osobám, které se hazardních her primárně neúčastní (viz důvodová zpráva k zákonu o hazardních hrách). [...] K povaze a závažnosti přestupku odvolací orgán konstatuje, že se jedná o přestupek závažný, jehož typovou závažnost vyjádřil zákonodárce stanovením horní hranice výše pokuty, kterou lze za takový přestupek uložit, a tato horní hranice podle ust. § 123 odst. 3 odst. 9 písm. b) zákona o hazardních hrách činí 3 000 000 Kč. Daná oblast je tedy považována za velice společensky významnou, neboť závažnost tohoto přestupku vyplývá z významu zájmu chráněného zákonem, kterým je v daném případě zájem o cílenou regulaci provozování hazardních her na území České republiky, převážně s ohledem na riziko škodlivých finančních a morálních dopadů pro společnost, neboť nárůst zájmu o hazardní hry může vést až k závažné psychologické závislosti ohrožující nejen existenci hráče samotného, ale případně i životní existenci všech členů jeho rodiny. Je tedy nezbytně nutno zajistit opatření k předcházení a potírání sociálně patologických jevů spojených s provozováním hazardních her.“ (viz str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí).
27. Nemůže obstát ani argumentace žalobce, že pouze plnil povinnost uloženou mu § 68 odst. 2 zákona o hazardních hrách, dle něhož „[k]asino musí být viditelně označeno názvem, který obsahuje slovo „kasino“.“ Tato povinnost byla ze strany žalobce splněna již tím, že na hlavních vstupních dveřích do provozovny umístil nápis „CASINO“ a pod tím nápis „CASSO CLUB“. Poutač umístěný na boku budovy proto jednoznačně překračuje povinnost řádného označení provozovny žalobce. Není tedy chybný závěr prezentovaný žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že nápisy na poutači a jejich velikosti v souhrnu značně překročily označovací a informační funkci stanoveného označení „kasino“, popř. „casino“ a plní již primárně funkci propagační, reklamní. K tomu lze odkázat na bod [15] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 As 196/2020-32, popř. přiměřeně na bod 46. a 48. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 11. 2020, č. j. 57 A 179/2019-106, či bod 34. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 2. 2021, č. j. 57 A 33/2019-68, z nichž plyne, že samo „nevhodné“ či „nadměrné“ označování provozovny, včetně symbolů propagujících a evokujících hazardní hry, může představovat či představuje porušení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, a to se týká i názvů, symbolů nebo ochranných známek provozovatele hazardní hry.
28. K námitce žalobce, že nebylo prokázáno, že by vyvolal či udržoval protiprávní stav, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobce provozuje hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, je tudíž adresátem regulace zákona o hazardních hrách. Jelikož žalobce provozoval hazardní hru v provozovně označené reklamním poutačem, čímž docházelo k porušení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, pak právě tímto jednáním docházelo ze

strany žalobce k udržování protiprávního stavu spočívajícího v zakázaném označení provozovny. Námitka žalobce, že protiprávní stav nevyvolal ani neudržoval, není proto důvodná.

29. Na této skutečnosti nic nemůže změnit ani námitka žalobce, že pronajímatele budovy opakovaně upozorňoval na nevhodné znění textu na poutači, a to právě z důvodu, že dál provozoval hazardní hru v takto protiprávně označené provozovně. Zaslání zmíněných výzev k odstranění poutače samo o sobě nestačí k naplnění důvodů liberace. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by v situaci, kdy pronajímatel neodstranil reklamní poutač z pláště budovy, žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Správní orgány uvedly příklady dalších opatření, které mohl žalobce přijmout, aby k porušování zákonné povinnosti nedocházelo (viz str. 6 prvostupňového rozhodnutí nebo str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí). K tomu soud dodává, že mohlo dojít také například k překrytí poutače, aniž by došlo k jeho poničení. Na tomto názoru nic nemění ani skutečnost, že žalobce není vlastníkem budovy ani reklamního poutače, jak již bylo uvedeno výše, je to právě žalobce, kdo je nositelem povinnosti neumísťovat na provozovnu reklamu.
30. Námitka, že žalobce nemohl s nezákonným nápisem nic dělat je proto nedůvodná, zasláním výzev k odstranění poutače tak žalobce nemohl naplnit liberační důvody. Nelze žalobci přisvědčit, že učinil vše, co je po něm možné požadovat, aby přestupku zabránil.
31. Ani námitka hodnocení úmyslného zavinění není důvodná. Žalovaný ani správní orgán nehodnotili jednání žalobce jako zaviněné, nezkoumali míru subjektivního zavinění. Jak žalobce sám podotýká, takové hodnocení by bylo v rozporu s právní úpravou správního trestání právnických osob. Odpovědnost žalobce správní orgány řádně posoudily jako objektivní odpovědnost. Žalobcem zmiňované „*hodnocení úmyslného zavinění*“ bylo správním orgánem prvního stupně hodnoceno pouze při úvahách o uložení správního trestu, kdy přihlédl k míře zavinění osoby jednající za právnickou osobu. Vyhodnotil, že osoba, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, jednala v úmyslu nepřímém, k čemuž správní orgán vedla logická úvaha, když toto povědomí o páchání přestupku dovodil z výzev zasílaných pronajímateli budovy. Jak zdůraznil i žalovaný (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí) toto povědomí bylo zhodnoceno pouze jako okolnost spáchání přestupku, nikoliv jako znak odpovědnosti za přestupek. Navíc žalovaný úvahy správního orgánu prvního stupně vhodně korigoval, když uvedl, že „*[d]le odvolacího orgánu je zmiňované hodnocení mírně nepřesně formulováno, neboť je v něm ve vztahu k vědomosti o daném protiprávním jednání užíváno pojmu ‚obviněný‘, čímž mohlo dojít k navození dojmu, že se jedná o hodnocení odpovědnosti odvolatele, coby právnické osoby. Danou námitku odvolací orgán zohlednil při novém určení druhu a výměry správního trestu (viz níže v tomto rozhodnutí).*“
32. Soud dále hodnotil, zda uložená pokuta není zjevně nepřiměřená, což by byl důvod pro moderaci uložené sankce.
33. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil správní trest za přestupek, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě

skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

34. Moderační oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jediné v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publikovaný pod č. 2672/2012 Sb. NSS).
35. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za přestupek podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách ve znění účinném do 31. 12. 2019. Žalovaný se věnoval vymezeným zákonným kritériím relevantním pro stanovení uložené pokuty na str. 8 až 11 napadeného rozhodnutí. Zde přezkoumatelným způsobem odůvodnil způsob spáchání přestupku, jeho okolnosti i celkovou závažnost. Z rozhodnutí je tedy zřejmá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. Správní orgány se zabývaly závažností přestupku na základě kritérií obsažených v § 37 a § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. V důvodech rozhodnutí podrobně vložily, jaká konkrétní kritéria byla vzata v úvahu, jaký mají vliv na význam deliktu (přitěžující a polehčující okolnosti) a věnovaly se i majetkovým poměrům žalobce.
36. Co se týče překročení meze správního uvážení, tedy jakési povolené volné úvahy (diskrečního oprávnění) správního orgánu, soud přezkoumává pouze to, zda tato úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Není totiž v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a nahradil správní uvážení správního orgánu uvážením soudcovským a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publikovaný pod č. 2671/2012 Sb. NSS).
37. Ve vztahu ke stanovení pokuty v projednávaném případě zákonodárce postihoval delikt ní jednání spočívající ve spáchání přestupku dle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách ve znění účinném do 31. 12. 2019, pokutou až do výše 3 000 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Vyměřená sankce tedy tvoří 2,3 % z její maximální možné výše a dle soudu v těchto intencích nelze hovořit o excesivním způsobu správního trestání. Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce (i zde postačí na odůvodnění jejich rozhodnutí odkázat). Je proto zřejmé, že v zákonem stanoveném rozmezí se správní orgán prvního stupně pohyboval a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročil, naopak uložil pokutu za jeden z nejpřísněji trestaných přestupků dle zákona o hazardních hrách při spodní hranici zákonné sazby a jako takovou ji nelze považovat za zjevně nepřiměřenou (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 148/2014-30).

38. Podmínky pro moderaci sankce tak v daném případě splněny nebyly. Námitka nepřiměřené výše uložené pokuty tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

39. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2021

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

